

REVERIL-SERIE

WEES NIET ZORGELOOS

ISAÄC DE LEEUW

No. 583

April 2022

De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegeelfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

ISAÄC DE LEEUW

Isaïc de Leeuw is een predikant uit de achttiende eeuw. Hij werd geboren in Utrecht op 21 mei 1740. Op 9 juni 1765 werd hij bevestigd tot predikant van Garderen. Een half jaar later nam hij een beroep aan naar IJsselmonde, namelijk op 15 december 1765. Daarna was hij achtereenvolgens predikant te Tiel (6 oktober 1771) en Rotterdam (13 december 1772).

Isaïc de Leeuw was een getrouwe prediker van wie de Kerk veel verwachtte. Hij had het voornemen om een groot werk te schrijven, maar Gods weg was anders. In het jaar 1775 werd hij ziek, wat zich eerst niet ernstig liet aanzien. Maar plotseling verergerde zijn ziekte.

Hij ontsliep op 3 september 1775 in Rotterdam, nog maar 35 jaar oud.

Van zijn hand is het boek 'Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard', de beminlijke verpligting daartoe uit het euangelie aangedrongen, en tegen de bedenkingen, zoo van 't vleeschlijke vernuft als van heilbegeerige doch bekommerde zielen, gestaafd en verdedigd, in

eenige leerredenen, nagelaten door wijlen den Wel-Eerw. Heere Isaïc de Leeuw, laatst predikant te Rotterdam. De bundel werd na zijn dood uitgegeven, in 1777. Al in 1778 verscheen een tweede druk, ook in Rotterdam.

Deze nu hertaalde preek is de zevende in deze bundel, genomen uit de zesde druk (1784), blz. 133-147. De titel luidt: ‘Het onveranderlijke eener eeuwige verkiezing is geen voedsel tot zorgeloosheid’.

De preek is zorgvuldig herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands. Ze sluit nauw aan bij de vorige preek over dit onderwerp die onder nr. 569 in november 2020 werd uitgegeven. Eerder verscheen de preek in de Reveilserie onder nr. 133 (maart 1977), met als titel ‘De eeuwige verkiezing Gods’.

WEES NIET ZORGELOOS

door

ISAÄC DE LEEUW

*“...opdat het voornemen Gods,
dat naar de verkiezing is, vast bleef...”
Romeinen 9:11b*

In de eerste acht hoofdstukken van deze brief heeft de apostel, tegen alle bedenkingen van mensen in, de leer bevestigd van de rechtvaardiging van de mens voor God – alleen uit genade door het geloof in Christus. Maar er bleef nog iets over. De Joden moesten begrijpen dat door deze leer allen die de zaligheid zoeken in het onderhouden van de voorvaderlijke wetten, voor verworpenen worden gehouden; en dat de heidenen, voor zover zij in Christus geloven, in hun plaats worden aangenomen. Dat denkbeeld was voor hen onverdraaglijk, omdat zij zich op hun voorrechten beroemden en zich verhieven op Gods beloften.

De apostel gaat daarom de eer van God in deze zaak verdedigen. Hij doet dat in de hoofdstukken 9 tot 11. Hij begint dat gedeelte met een heel teer getuigenis van zijn liefde voor de Joden, die naar het vlees zijn broeders zijn. Dit getuigenis eindigt in een verklaring waarin hij van harte al de voorrechten toegeeft die de Joden konden toeschrijven aan hun geslacht. Maar desondanks gaat hij verder met het verdedigen van de waarheid van God die Hij in Zijn belofte aan Abraham en zijn zaad had bevestigd. Zie Romeinen 9 vers 6: ‘Doch ik zeg dit niet alsof het woord Gods ware uitgevallen.’ Hij toont aan dat God Zijn belofte nooit zó heeft gedaan dat iedere natuurlijke afstamming van Abraham daar deel aan moest krijgen: ‘Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.’ Daarbij wijst hij op Izak in tegenstelling tot Ismaël: ‘Maar in Izaäk zal u het zaad genoemd worden.’

Nu kan hier echter worden ingebracht dat Ismaël uit de slavin geboren was en zich ook onwaardig heeft gedragen in het huis van Abraham; en dat hij dáárom was uitgesloten. Daarom bepaalt de apostel zijn lezers in Rome

bij een tweede voorbeeld, namelijk bij Jakob en Ezau. Hier was geen onderscheid in geboorte. Zij waren van één vader, uit dezelfde moeder en op dezelfde dag geboren. Hier was geen onheiligheid van Ezau in het geding waardoor Jakob werd voorgetrokken. Toen de kinderen immers nog niet geboren waren en niets goeds of kwaads gedaan hadden, werd tegen haar, Rebekka, al gezegd: ‘De meerdere zal de mindere dienen’ (vers 12). Dit alles was dus alléén ‘opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleef, niet uit de werken, maar uit de Roepende’ (vers 11).

Onze tekst staat dus in een context waarin de apostel aantoont dat het onderscheid dat God gemaakt heeft tussen Jakob en Ezau, niet plaatsvond om iets dat Hij in deze twee vond, maar alleen op grond van goddelijke verkiezing. ‘Opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleef’.

Maar om welke verkiezing gaat het hier? Gaat het alleen over een verkiezing tot tijdelijke voorrechten, waarbij de meerdere de mindere zou dienen? Dit punt mag men hier niet uit

het oog verliezen. Het is immers duidelijk dat het eerstgeboorterecht waarop hier gedoeld wordt, met zich meebrengt ‘dat de mindere de meerdere dient’. Maar uit kracht van datzelfde eerstgeboorterecht werd de zegening van het verbond, opgericht met Abraham en zijn nageslacht, van Izak op *Jakob* overgebracht. De apostel haalt dit voorbeeld dan ook alleen maar aan om te laten zien dat het niet in strijd is met de waarheid van Gods belofte wanneer Hij niet het gehele geslacht van Abraham aanneemt. De Heere brengt de één wel en de ander niet tot de zaligheid, naar Zijn eigen verkiezing. In deze zin spreekt de apostel van een voornemen van God, dat eeuwig in Hem is, zoals voor al Zijn besluiten geldt. Dit voornemen noemt hij ‘naar de verkiezing’. Dat wil zeggen: God heeft een wijs en vrijmachtig onderscheid gemaakt tussen mensen en mensen, en in overeenstemming met dat onderscheid heeft Hij besloten te handelen. Dit voornemen moet vast blijven en onveranderd worden uitgevoerd. Zie hier dan waaraan het toe te schrijven is waarom de één wel en de ander niet behouden wordt.

Mijn belangrijkste doel vandaag is om dit onveranderlijke van het goddelijke voornemen in de verkiezing nader te bespreken. Maar voordat ik dit doe, zal ik hiervoor twee argumenten aandragen.

Het eerste is de eeuwigheid van dit voornemen. Ik herinner hier meer aan dan dat ik het met nadruk naar voren breng, want hierover heb ik al eerder gesproken. God is zonder begin en vervolg van tijd. In Hem zijn geen twee ogenblikken onderscheiden. Het is daarom volstrekt onmogelijk dat in Hem enige verandering kan zijn. Daarom moeten dan ook al Zijn voornemens – dus óók het voornemen dat naar de verkiezing is – in God eeuwig en onveranderlijk zijn.

Het tweede argument is meer gericht op onze menselijke situatie. Door welke oorzaak zou er in Gods voornemen ooit verandering kunnen komen? Wij weten dat mensen dikwijls hun voorgenomen keus veranderen. Dat gebeurt bij hen: (a) door gebrek aan wijsheid; (b) door gebrek aan macht; of (c) vanwege hun zondige verdorvenheid.

- a. Door gebrek aan wijsheid: mensen kunnen van tevoren niet alles bezien zoals ze het nadien bekijken.
- b. Door gebrek aan macht: mensen zijn beperkt in hun voornemen en niet in staat alles uit te voeren wat zij willen.
- c. Vanwege hun zondige verdorvenheid: deze verhindert de mensen dikwijls om het goede te willen, en daar krijgen ze dan later weer spijt van. Ook verhindert die verdorvenheid hen om goede voornemens uit te voeren.

Welnu, dit zijn de redenen waardoor mensen niet bij hun keus blijven, maar hun voornemens veranderen.

Kan nu één van deze redenen in God aanwezig zijn? Is er gebrek aan wijsheid in God, Die met één eeuwige daad alles doorziet? Is er gebrek aan macht in Hem, Die alles gemaakt heeft wat er is en zonder Wie zich geen schepsel roeren of bewegen kan? Is God gelijk aan een verdorven mens? Het zou een grote lastering zijn om zo te denken over een vlekkeloos heilige God!

Er zijn dan ook geen redenen waarom God Zijn voornemens ooit veranderen zou. Ze zijn eeuwig en onveranderlijk! Daarom blijft óók het voornemen van God dat naar de verkiezing is, altijd hetzelfde. Dit is de zaak die we allereerst moesten bevestigen.

Onderwijs

Hoe vol van troost het onveranderlijke van Gods voornemen is voor Gods kinderen, is gemakkelijk te begrijpen. Indien zij door het geloof zichzelf van hun eeuwige verkiezing mogen verzekeren, doet het onveranderlijke van deze goddelijke liefde hen vrijmoedig zeggen: ‘Ik ben verzekerd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere’ (Rom. 8:38-39). Maar nu is juist deze onveranderlijkheid de belangrijkste reden dat er allerlei bezwaren worden aangevoerd tegen het voornemen Gods dat naar de verkiezing is. Die noemde ik aan

het slot van de vorige preek¹ en daar wil ik nu op ingaan.

1. Een werelds mens zegt in zijn hart: ‘Als God mij uitverkoren heeft, zal Hij mij wel tot de zaligheid brengen. En zo niet, dan kan ik er niets aan doen, want het voornemen Gods dat naar de verkiezing is blijft vast.’
2. Maar iemand die het om de zaligheid te doen is, die is juist dikwijls bevreesd dat hij niet uitverkoren is en daarom voor eeuwig verloren, omdat Gods eeuwige raad onveranderlijk moet worden uitgevoerd.

De vijanden van onze leer noemen deze bezwaren logische gevolgen van deze leer. Daarom verwerpen ze met grote hardnekkigheid deze leer van een volstrekte en onveranderlijke verkiezing – een leer die toch zeer beslist gegrond is op het Woord van God. Laten wij bezien of deze bezwaren echt noodzakelijk uit onze leer voortkomen en daar dus de gevolgen van zijn. Omdat beide bezwaren echter moeilijk tegelijk en ook nog eens voldoende in één preek behandeld kunnen

1 Zie Reveil-serie nr. 569.

worden², zal ik mij nu alleen beperken tot de eerste soort van bezwaren.

Welnu, is het geloof in een onveranderlijke verkiezing een reden om zich in de zonde te verharderen en te zeggen: ‘Als God mij uitverkoren heeft, zal ik wel zalig worden, en zo niet, dan is het toch allemaal tevergeefs wat ik doe’?

Wie met dergelijke gedachten in zijn hart rondloopt, doet dit nooit omdat hij gelooft in de waarheid van deze leer, maar omdat hij ernaar verlangt om zonde te doen. Om zijn geweten des te meer gerust te stellen misbruikt hij deze leer, en zo geeft hij God de schuld. Wat heeft een mens in zijn onbekeerde staat immers te maken met Gods voornemens en besluiten met betrekking tot zijn eeuwige staat? Het zijn zaken die van tevoren niet *kunnen* en ook niet *mogen* worden ingezien.

Ze kunnen niet worden ingezien, want het is onmogelijk om te weten wat God bij Zichzelf heeft voorgenomen, zolang Hij dat Zelf niet

2 Zie het vervolg in de preek over Romeinen 9,14-18 die binnenkort zal verschijnen.

openbaar maakt. *Ze mogen* ook niet worden ingezien, want zouden wij, nietige schepselen, het durven wagen om van God rekenschap te eisen over Zijn bedoelingen met ons?

Het is dus duidelijk dat Gods voornemens van tevoren niet *kunnen* en ook niet *mogen* worden ingezien. Zolang Gods besluit nog niet is uitgevoerd, zijn wij volslagen onzeker van wat door God is bepaald ten aanzien van onze eeuwige staat. Hoe kunnen wij daar dan onze conclusies uit trekken? Of worden wij daardoor aangezet om onze vijandschap tegen de Heere vol te houden?

Op deze manier beslist de mens juist zelf over datgene wat hij aan God zou moeten overlaten. Bovendien gaat hij zo al leven alsof hij een verworpene is! En áls hij onder dit alles nog af en toe denkt dat hij wellicht door God uitverkoren zou kunnen zijn, dan is zijn zorgeloze levenswandel als het ware een dwaze inperking van de Heere voor wat betreft de weg waarlangs Hij hem zou moeten bekeren. Hij wil dan namelijk dat de Heere niet de weg gebruikt van de gewone middelen die Hij heeft voorgeschreven, maar een daarmee

strijdige weg van zorgeloosheid. Dus terwijl de mens zich in de zonde verhardt, zou God hem op de ene of andere wijze daarin moeten tegenhouden!

Wat denkt u hiervan? De mens weet niet wat God over hem besloten heeft, maar hij weet wél dat God iets besloten heeft. Moet hij dan maar zeggen ‘Het ga zoals het moet gaan’ en tegelijk de zekere weg van het verderf op rennen? Mag hij een leven leiden om God in Zijn voornemens als het ware in te perken? Het zijn niet anders dan voorwendsels! Men probeert daardoor zijn geweten als onder een dekkleed te verbergen. Was dat niet het geval, dan men zou handelen zoals het moet. Men moet Gods raad aan de Heere overlaten en alleen maar zoeken wat tot zaligheid kan dienen.

Zulke menselijke overleggingen komen nooit voort uit het geloof in een onveranderlijke verkiezing, maar alleen uit het verlangen om met des te meer genoegen in de zonde dóór te gaan en de schuld op God te werpen.

Maar het is ook mogelijk dat iemand vanwege de onveranderlijke verkiezing meent te moeten denken: ‘Gods raad zal bestaan. Wat ik doe, helpt toch niet.’ En zo zit hij met slappe handen zorgeloos neer. Het is dus nodig om aan te tonen dat dit helemaal geen logisch gevolg is van de leer der uitverkiezing. Of wij (a) Gods onveranderlijke raadsbesluit nu vóór de uitvoering beschouwen, óf (b) de uitvoering daarvan achteraf in de weg van Gods voorzienigheid bezien – nooit kan daaruit met recht een dergelijke gedachte afgeleid worden.

a. Laten we eerst eens denken aan een onveranderlijk raadsbesluit van God vóór de uitvoering ervan. Welk bezwaar vloeit daaruit voor u voort? Wellicht dit: ‘Het is toch al besloten wat er van mij zal worden. Dit besluit zal zeker uitgevoerd worden. Het is al eeuwen geleden, ja, voor de grondlegging der wereld onveranderlijk vastgesteld.’

Maar hoe stelt u zich deze onveranderlijkheid dan toch voor? Is die wat anders dan die welke voortkomt uit de eeuwigheid van Gods besluiten? Dat lijkt toch wel de veronderstelling als we uw bezwaar horen.

Laten wij één en ander eens nauwkeurig nagaan. Er kán in Gods voornemen geen verandering komen, omdat het zonder vervolg van tijd en dus eeuwig is. Maar vertel me eens, als er in de eeuwigheid zelfs geen twee ogenblikken verschillend zijn, hoe lang geleden nam God dan het besluit vóór het door Hem wordt uitgevoerd? Waarop rust dan uw bezwaar tegenover een zo lang tevoren onveranderlijk besluit? Alleen op een begrip dat voor elke sterveling onbegrijpelijk is! U vormt zich een denkbeeld van iets wat zonder vervolg van tijd is, en doet alsof het eeuwen geleden gebeurde. Erken dan dat er in God geen ogenblik tussen Zijn voornemen en Zijn werken bestaat. Met betrekking tot de schepselen wordt echter gesproken van Gods voornemen van vóór de grondlegging der wereld, omdat de wereld al van het eerste ogenblik af naar Gods raad is voortgebracht.

Vindt u hierin dingen die voor u te hoog en te wonderbaar zijn? Probeer het dan niet met uw verstand te begrijpen en geef uw kennis gevangen aan de diepten van Gods eeuwige volmaaktheid. Maar ga dan ook niet dóór om

vanuit het onbegrijpelijke tegen uzelf in te redeneren.

b. Laten we in de tweede plaats de uitvoering van Gods eeuwige raad achteraf bezien vanuit Zijn voorzienigheid. Nu het goddelijke voornemen vóór de uitvoering van Gods raad voor ons onbegrijpelijk is, is dit het enige wat voor ons overblijft. En deze weg moeten we temeer inslaan, omdat Gods voorzienigheid ons alles laat zien wat in Gods eeuwige raad is bepaald.

Wat leert de ondervinding ons nu op elk mogelijk moment? Dat de uitvoering van Gods eeuwige raad een aaneenschakeling is van alles wat leidt van het middel tot het doel. Als de uitvoering van Gods eeuwige raad zó is, dan was die vanuit de eeuwigheid niet anders. Kan het geloof in Gods eeuwige verkiezing dan de oorzaak zijn dat iemand die verontrust is over zijn eeuwige zaligheid, de handen slap laat hangen en zorgeloos wordt, omdat al zijn inspanning toch niet helpt? We zijn toch redelijke schepselen, die in staat zijn om te onderscheiden welke middelen onze eeuwige zaligheid kunnen bevorderen? We zijn toch

geen stokken en blokken, en onze verlangens worden toch gestuurd door het licht van ons verstand?

Het is waar, door en in dit alles wordt Gods eeuwige raad volvoerd, maar dan toch zó dat wij voor al onze vrijwillige handelingen zelf verantwoordelijk zijn en als wij verloren gaan, nooit zullen kunnen zeggen dat de schuld daarvan in Gods besluit ligt.

Daarom kunnen de gelovigen met eerbiedige verwondering en aanbidding denken aan de wegen langs welke zij zijn toegebracht. Dan vragen ze: ‘Was dit ooit aan mijzelf toe te schrijven?’ En ze zeggen: ‘Dit zijn de uitingen van Gods ontferming, die mij eeuwig zijn toegedacht in het voorbijgaan van anderen!’ Maar alle andere mensen moeten alleen maar denken aan wat God voor hen doet en waarin zij zelf nalatig zijn. Het is waar, er zijn volken die het Evangelie waardoor zij zalig moeten worden, niet kennen. Maar zij hadden het kunnen kennen indien hun vaders het niet moedwillig verwaarloosd of geweigerd hadden. Is het dan onrecht in God dat Hij het Evangelie

telkens weer toesluit als het versmaad wordt?
We moeten hen aan de Rechter van de ganse
aarde overlaten, want Hij doet recht. En we
moeten aan onszelf denken, zoals wij onder het
Evangelie leven.

Aan ons wordt vanuit de hemel de boodschap
tot zaligheid gegeven. De weg wordt
aangewezen. De roeping komt tot ons om die
weg in te slaan. Alles wordt ons aangeboden.
Als iemand nu onder dit Evangelie leeft,
maar geen zin heeft om naar die boodschap
te luisteren en zich overgeeft aan zichzelf, en
als God hem dan in zijn dwaasheid laat – is
God daarvan dan de schuld of hijzelf? Als hij
uit het Evangelie hoort hoe blind, afkerig en
onmachtig hij is, maar tóch in deze ellende
blijft zitten zonder te roepen om de Geest van
het geloof om als een ellendige tot Christus
gebracht te worden, en God hem in die
dwaasheid laat – is God dan de schuld daarvan
of hijzelf? Is het dan mogelijk om te schuilen
achter Gods onveranderlijk raadsbesluit?
Niemand die oprecht en in overeenstemming
met het Evangelie de Heere gezocht heeft, deed

dat tevergeefs. Dat heeft de ondervinding altijd geleerd!

Als wij dus de uitvoering van Gods eeuwige raad in de weg van Zijn voorzienigheid achteraf nagaan, is er niet de minste grond om daaruit de conclusie te trekken: ‘Gods raad zal bestaan en al wat ik doe, helpt toch niet. Ik wacht maar af wat God over mij heeft beschikt.’

Daarom moeten alle bezwaren vervallen die tot zorgeloosheid kunnen leiden. De wereldse mens maakt die bezwaren wel vanwege het onveranderlijke voornemen van Gods verkiezing, maar daarmee wordt de laster van de vijanden alleen maar gevoed.

De hoofdzaak waar het na dit alles op aankomt, is dat wij denken aan wat Mozes zegt in Deuteronomium 29 vers 29: ‘De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen, tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden van deze wet.’

Wij weten wat God ons openbaart. Het Evangelie leert ons hoe wij zalig kunnen

worden. Niemand wordt daarvan uitgesloten. De zaligheid is voor ieder die gelooft! Het Evangelie maakt de onmachtige zondaar de Geest bekend met de verzekering erbij dat de hemelse Vader de Heilige Geest zal geven aan hen die Hem erom bidden. Het Evangelie roept ons toe: die zoekt, zal vinden; die klopt, zal opgedaan worden.

Laten wij dit ter harte nemen. God houdt Zijn raad van tevoren verborgen, omdat die voor ons geen richtsnoer is. Maar Hij geeft ons het Woord, opdat wij daarop acht zullen geven om niet voor eeuwig ongelukkig zijn. Op dit Woord kunnen wij aan. Het is het Woord van de onveranderlijke en getrouwe God, Die niet liegen kan. Het raadsbesluit van God heeft niet méér vastheid dan het Woord dat Hij ons bekendgemaakt heeft. Wie zich aan de leiding van dit Woord overgeeft, wordt door de donkerheid van Gods verborgen raad over de zee van een onstuimige wereld heengevoerd naar de gewesten van eeuwig licht, om eeuwige liefde te verheerlijken! Ditzelfde Woord – en niet zozeer Gods verborgen raad – zal de regel zijn waarnaar we op de jongste dag geoordeeld worden.

Toepassing

Gelooft u nu deze dingen? Of gebruikt u het onveranderlijke raadsbesluit als voorwendsel om u niet te laten storen in uw zorgeloosheid? Weet u wel dat niemand zalig wordt, dan in een weg van geloof en bekering?

U zegt misschien: 'Als God mij ten leven verkoren heeft, zal Hij mij wel bekering en geloof geven.' Maar weet u wel dat de Geest het geloof werkt door het *Evangelie* en dat u daarvan dus kennis moet nemen en daarover moet nadenken, terwijl u bidt om Gods Geest? Misschien zegt u: 'Als God het geloof in mij wil werken, zal Hij mij daarvoor ook wel de zin geven.' Dwaze mens! Waardoor bent u zo betoverd dat u op deze dwaze manier met uw eeuwige belangen omgaat? Als het in de wereld om onbelangrijke kwesties gaat, zou u om zo'n dwaasheid lachen! U weet toch dat in Gods eeuwige raad alles besloten is en dat dit in de weg van Zijn voorzienigheid uitgevoerd wordt? Als u in het tijdelijke leven iets voordeligs kunt krijgen, zult u niet zeggen: 'Als ik dat hebben moet, zal het wel tot mij komen. God zal de middelen daarvoor mij wel toeschikken

en anders helpt het toch niet wat ik doe.’ O nee, maar omdat u gelooft in Gods raad en voorzienigheid die de middelen en het doel aanéén verbindt, zult u alles in het werk stellen om dat voordeel te krijgen. En dan bent u er vast van overtuigd dat dit de manier is om het te krijgen en dat er geen hoop op kan zijn langs een andere weg.

Maar als het nu erover gaat om van het eeuwige verderf bevrijd en eeuwig gelukkig te worden, zult u dan de middelen verwaarlozen die God gegeven heeft en die Hij tot dat doel wil zegenen? Heden dan, zo gij Zijn stem hoort, verhard uw hart niet!

Hongerige zielen bij wie het om zaligheid te doen is, ik wil in de volgende preek³ uw vrees en uw zorgen aan de orde stellen en daarbij aangeven wat nodig is om die op te lossen. Voor zover het daarbij gaat om het onveranderlijke van Gods besluit, hebt u nu echter het onbeduidende van uw bezwaren al kunnen inzien. Dring niet van tevoren door in de dingen van Gods raad! Het zal voor

3 Zie de preek over Romeinen 9,14-18 die binnenkort zal verschijnen.

u genoeg zijn als het u gegeven wordt om *achteraf* Zijn eeuwige liefde tot u groot te maken.

Zeg bij uzelf: ‘Dat eeuwige en onveranderlijke is voor mij te veelomvattend. Ik kan er niet bij.’ Laat de ondervinding spreken of ooit iemand God gezocht en niet gevonden heeft; of iemand in het gebed aangehouden en niet verkregen heeft; of iemand aan Jezus’ voeten is blijven neerliggen en daar is omgekomen.

Wees veel bezig met het Evangelie tot zaligheid. Als u denkt daarin iets te vinden dat volgens u niet overeenkomt met de leer van de verkiezing, maak het daarom niet verdacht. Erken dat uw begrip maar klein is, en geloof dat het eenvoudige Evangelie zeker en waarachtig is. Het aanbod van genade aan u is van God, Die niet liegen kan, maar Wiens Woord zal blijken waarachtig en getrouw te zijn.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"

Voorzitter
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: e 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl

